

KIADÓI MINTAPÉLDÁNY

⇒ 56 A

GAÁL VIKTOR

MÁSODIK
HONFOGLALÁS

⇒ 56 A

KIADÓI MINTAPÉLDÁNY

GAÁL VIKTOR

MÁSODIK
HONFOGLALÁS

© Gaál Viktor: Második Honfoglalás

www.gaalviktor.hu

2008, Budapest

FIGYELEM!

KIADÓI MINTAPÉLDÁNY
KERESKEDELMI FORGALOMBA NEM KERÜL
TERJESZTÉSE SZIGORÚAN TILOS

AMENNYIBEN NEM A KIADÓTÓL KERÜLT ÖNHÖZ, KÉRJÜK
JUTTASSA VISSZA A TEKAPO CÍMÉRE:

TEKAPO KIADÓ,
LÁGYMÁNYOSI UTCA 7
1111

Kiadóvezető: Sziklai Péter
Szerkesztő: Simon P. Györgyi

A borítót Soós Attila fotóinak felhasználásával
a Tekapo Bt. Készítette

ELŐSZÓ

Volt oxfordi történelem-professzorom, Hoodsha G. Gaezza mondogatta régen, hogy akarata ellenére senkit sem lehet boldoggá tenni, aki szarban szeret dagonyázni, azt hiába emeljük ki onnan, úgyis visszamászik. Ő emlékeztetett folyton arra is, hogy a történelem ismétli önmagát... igaz, ezt elégtelen osztályzataimra értette.

Mindezek fényében talán nem meglepő, hogy a Második Honfoglalás története körülbelül úgy kezdődött, miként az elsőé is: Néhány magyar a saját hibájából bajba keveredett, és aztán civakodni kezdtek.

A többi meg már magáért beszél.

NAGYVÁR POLGÁRAI, EGYESÜLJETEK!

1.:

TÖRÖK FŐTÖRZS

„Pontban reggel hatkor keltem, mert nyolcra kellett beérnem a kapitányságra. Fél óra a reggeli és az újság (Drága Marcsám általában sonkás rántottát süt; Már megint újabb robbantások történtek a Közel-Keleten, rettenetes, rettenetes!), negyvenöt perc a testedzés, negyed óra alatt lemosakszom és megborotválkozom. Legrosszabb esetben húsz perc alatt a kapitányságon vagyok, mert gyalog szoktam bemenni, addig is látom, milyen a közhangulat a városban. Aznap éppen jó volt, kifejezetten jó, a pékség is rendben üzemelt, a közértben sem volt tumultus, a közlekedési lámpák is rendeltetés szerint működtek.

Hanem a kapitányságon aztán baljós hírek fogadtak. Jelentés érkezett két eltulajdonított személygépkocsiról, továbbá betörték a Nagyvári Lemez- és Könyv-antik-váriumba. Dunai százados jelentette, hogy az egyik K9-es németjuhász valószínűleg tüdőgyulladást kapott, intézkedtem is, hogy vigyék az állatorvoshoz.

Legelőször elvégeztem az aznapi papírmunkát, sajnos ezzel nincs mit tenni, hiába nem szereti az ember, a papírmunkát el kell végezni. A polgármesteri hivatalból kértek, hogy erősítsük meg a felügyeletet az ünnepek idejére, vagyis be kellett rendelnem mind az ötven emberemet, a hétvégén nem volt szabadnap senkinek sem. Továbbá elrendeztem a Krisna-hívők felvonulási-kérelmét a Főtérré; velük addig sosem volt gond, békés, rendezett emberek hírében álltak, a városon kívül, a Tatár-völgyben élnek, saját maguk építette házban, maguk termelik meg az

élelmiszereiket is. Mint mondtam, velük addig sosem volt gond, csak néhány ostoba skinhead bántalmazta őket fizikailag, ezért kellett rendőri felügyeletet biztosítani melléjük. Rutinmunkának tűnt, ezért Gyula zászlóst és csapatát rendeltem ki a feladatra. Az antikváriumhoz is kiküldtem egy csapatot helyszíni elemzésre, majd miután megírtam a levelet a polgármesteri hivatalnak, járőrökcsiba ültem. Tankolnom kellett, mint minden reggel, mert ezek az új Suzuki rendőrautók, amiket a polgármester úr szíves közbenjárásával kaptunk, szörnyen sokat fogyasztanak.

A személygépkocsik ügye aggasztott, merthogy akkoriban egyre szaporodtak a lopások. Az azt megelőző héten a Hadtörténeti Múzeum kertjébe törtek be, és ellopták az ott kiállított világháborús német PzKpfw IV tankot. A romák lakta putri-negyedben meg kigyulladt egy ház, állítólag veszekedés volt csak, de engem az sem hagyott nyugodni. A bűncselekmények száma sosem ugrik meg csak úgy, mindig komoly összefüggések húzódnak meg a háttérben.

Én már akkor sejtettem, hogy miféle államellenes összeesküvés készül. Persze akkor még senki nem hitt nekem. Aztán amikor meg felbukkantak Nagyváron a Greenpeace álcája alatt működő terroristák és robbantgatni kezdtek, mindenki rémülten rohant hozzánk segítségért.

Nagyváron az ukránok és a kínaiak után a hármas számú gyanús elem Sz. Ákos és baráti köre volt. Ha kitört a botrány, ez az anyaszomorító banda mindig ott volt a közelben, csak sosem sikerült rájuk bizonyítanunk semmit, vigyorogva vonogatták a vállukat, aztán meg elhúztak a csillogó-villogó sportkocsijaikkal. Szörnyű egy népség volt, én mondom.

Bejártam, leellenőriztem a várost. A Tamariska-domb mellett hajtottam el éppen, amikor észrevettem a 'Rokker Zsolti' gúnynevű, igen kétes múltú egyént (harmincöt éves, Nagyvári születésű férfi), aki Sz. Ákos bandájához tartozott. Otthontalan lévén vagy a Tamariska-dombon, vagy pedig fenn az erdőben, a régi várronnál lakott. Azidáig személyes fogyasztásra alkalmas mennyiségű marihuána birtoklásán kívül semmit nem tudtunk rábizonyítani, de már akkor biztos voltam benne, hogy jópár büntett száradt a lelkén.

Kiszálltam, hogy leellenőrizzem őt.

Fontos megjegyezni, hogy a bunker bejárata előtt ült, és külön hangsúlyoznám, hogy egy Bibliát olvasott. A Tamariska-domb alatt ugyanis, amely Nagyvár déli részén, a Tehén Pláza után következő kertvárosi részben helyezkedik el, egy második világháborús óvóhely található. Négyezer-négyes, félkörös kialakítású Horthy-óvóhely volt, 'Szellő' légtisztító-rendszerrel felszerelve. A dombot erre mesterségesen hordták rá. Az óvóhely mindhárom bejáratát hivatalosan, lakattal zártuk, és évente ellenőriztük. Rokker Zsolti a nyugati bejárat előtt ült, és, mint mondtam, egy Bibliát olvasott, ami már önmagában felettébb gyanús, pláne egy bunker előtt. Rögtön tudtam, hogy rosszban sántikál. Amint észrevettem, ezt leplezendő még kajánul vigyorogva rám is köszönt:

– Adj isten, Török főstrázsamester úr, hát de régen láttam már!!!

Igazoltattam, majd kérdőre vontam, mit csinál az óvóhelynél, és mit keres nála a Biblia. Ha jól emlékszem, ezt válaszolta:

– Hát főnök, már egy szegény hobónak sem lehet nyugta? Ki akar toloncolni, mint a Rambót? Hagyjon már lógva engem, főnök, különben is, csak művelődni akarok itt!

‘Rambó művelődni akar’, ezt már akkor megjegyeztem magamnak. Ha ugyanis egy ilyen kétes egyén művelődni akar, az általában nem sok jót jelent. El is kértem tőle a Bibliát megvizsgálásra, mert gyanakodni kezdtem, hátha csak átverés az egész, és esetleg az ‘Anarchisták Kis Kézikönyve’ van nála, amit elterelésül Bibliának álcázott. Előzőleg már ugyanis koboztunk el tőle jópár tiltott könyvet, olyanokat, mint ‘A Marihuánatermesztés Fortélyai’, a ‘Robbanóanyagok Előállítás’, illetve a hírhedt ‘Mérgező Növények és Előfordulási Helyeik’, amely afrikai diktátorok kedvenc olvasmánya volt.

A legbosszantóbb az volt az egészben, hogy Rokker Zsolti sosem árulta el, honnan szerzi őket. Ámde ezúttal tényleg a Biblia volt nála, éppen Márk 10:46-nál kinyitva, na nem, mintha vallásos lennék, csak ügyelnünk kell a részletekre. Ámde attól még ne higgyük, hogy Rokker Zsolti megtért bárány lett volna, ó nem! A terrorizmus és a vallás édestestvérek, mondhatni.

Feltettem néhány villámgyors keresztkérdést Rokker Zsoltinak, hogy hol volt előző este, meg ki nyerte a Nagyvár-Tápióbicske meccset, de nem sikerült összezavarnom őt, így aztán ott kellett hagynom, és tovább folytattam ellenőrző-körutamat. A kirabolt antikváriumhoz indultam...”

2.:

KINCSE

„A vonat némi hegyoldalban való küszködés után reggel kilenc előtt pár perccel futott be. Egy réges-régi vasútállomáson tett le, ami jóindulattal is csak puritánnak volt mondható. Talán nem véletlen, hogy olyan messzire, a város határában, egy félreeső dombra építették, hiszen hiába mindenféle ideológiai befolyás, azért a magyaroknak már akkor is volt némi szépérzékük.

Napsütés, néhány vidám bárányfelhő az égen, és az állomás hangosbemondójának unott hangja. Ha nem tudtam volna, miféle aljas dolgok vannak készülében, valószínűleg nyugodtan gyönyörködöm az állomáson túl elém táruló látványban; a dombtetőről be lehetett látni az egész völgyet és a benne elterülő, napsütésben fürdő várost. Emitt a polgármesteri hivatal tetejére tűzött zászlót lobogtatta a szél, távolabb meg egy elárvult minaret meredt az égnek. A hegyről római kori vízvezeték

futott le a völgybe, messzebb pedig látni lehetett a város házai fölé magasodó, újonnan épített bevásárlóközpontot. Bájosan zilált kép fogadott, mondhatni.

Nagyvár. Az ügynökségen minden papírt megkaptam, a vonaton volt elég időm átolvasni az összeset. A város a Kárpát-medence aljában, a Vecsek-hegy lábánál bújik meg. Hosszú történelmi múltra tekint vissza, évszázadok óta vonulnak arra a mindenféle népek, tatárok, törökök, osztrákok, oroszok, Nagyvár azonban átvészelte a történelem megannyi viharát, és egyre csak virágzik. Híres a régi idők óta fennálló borászatáról és a nemrégiben betelepített autógyáráról. Az évente megrendezésre kerülő kulturális fesztivál több ezer látogatót vonz a városba, csakúgy, mint a közeli fürdő gyógyvize.

Egy békés, nyugodt városka nézett vissza rám. Azok után, hogy egy évet töltöttem azon az olajszállító-hajón az Adrián, rutinmunkának tűnt a feladat. A helyiek igen jól szervezett csoportot építettek ki, az én feladatom csak az esemény koordinálása volt. Ha minden a tervnek megfelelően alakult volna, nincs semmi erőszak, a rendőrök is kimaradnak az egészből, csak a média figyelmét kellett volna magunkra vonni az akcióval. Emlékszem, nem fért a fejembe, vajon a hadsereg miért éppen Nagyvárat szúrta ki magának.

Utólag persze könnyű okosnak lenni. Utólag mindent könnyű.

És igen, itt volt még Andris is. Évek óta nem láttam, nem csoda, hogy annyira kíváncsi voltam rá, arra, mi történt vele, hogy él, mit csinál azóta. A főtéren volt a találkozónk. A helyi csoport is elszállásolt volna, de az e-mail-jében azt írta, segít szállást találni.

Vállamra vettem a hátizsákomat, a térkép alapján beazonosítottam, merre is van a főtér, aztán útnak indultam. Ahogy az utcákat róttam, egyre inkább megtetszett a város. Leginkább a sokszínűséggel párosuló nyugalma fogott meg. Volt itt minden a düledező gótikus templomtól kezdve a klasszicista kereskedőházig, Nagyvár igazi kulturális központ is lehetett volna, ha vezetői jobban odafigyelnek értékeire, és nem csak a mindenféle acélbeton irodaházak építésével vannak elfoglalva. Az utcákat jószerivel mind faszor szegélyezte, a Vecsek oldalában borospincék sorakoztak. Persze mint minden nagyobb város, ez sem lehetett meg a fogyasztói társadalom éktelen díszei nélkül, itt is volt tucatnyi gyorsétterem meg újonnan épült bevásárlóközpont, ami annak rendje és módja szerint megteremtette saját társadalmi rétegét; agyonsminkelt lányok kellették magukat mindenütt, az agyontunningolt sportkocsikból pedig vizsla tekintetek követték lépteiket.

Nagyvár főtere igazán lenyűgöző látványt nyújtott a macskakő-borítással meg a teret körbefogó kávéházak karéjával. A tér közepén Menyhárt Fővezér lovasszobra vigyázta a várost, kardja előre szegezve, alatta pedig a szökőkút vize csobogott. Valahogy tényleg így festhetett, amikor embereivel átkelt a várost kettéválasztó Kanál-folyón és lecsapott az ellenségre.

Nem kellett keresnem Andrist, rögvést megtaláltam. „Majd magammal

viszem a gitáromat, arról felismersz”, írta. Az egyik kávézó előtt ült, épp olvasott. Megérezhette, hogy jövök, mert mire odaértem hozzá, már engem nézett.

– Lám-lám, Orosz Kincső, személyesen! – mondta szarkazmussal a hangjában.

Hirtelen esetlennek éreztem magam, nem tudtam, hogyan köszöntsem annyi idő után; és persze komolyabb hozzáállásra számítottam, nem erre a vigyorra.

– Szervusz, Andris – végül csak ennyit mondtam. Ő közben lustán végigmért engem.

– Ezek szerint még mindig a világmegmentős-bizniszben utazol – állapította meg.

– Ha nem lett volna nyilvánvaló. – A szívem hirtelen a torkomban kezdett dobogni. – Azt hittem, azért van még, ami fontos számodra.

– Édesem, teszek én erre az egész Greenpeace-es örülségre! Ha nem rólad van szó, még mindig nyugodtan reggeliznék odahaza.

– Ez minden? – ingattam a fejem keserűen. – Ez minden, amit annyi év után hozzám tudsz vágni?

– Na persze az sem másodlagos, ha kitudódik, hogy bármi közöm volt az egészhez, az apám éktelen haragra gerjed. Megéri neked segíteni.

Ez volt az a pont, ahol előntött az a régről ismert kétségbeesés, elvesztettem a türelmemet. Kikaptam a könyvét a kezéből, és az asztalhoz vágtam.

– Tartsd meg magadnak a segítségedet! Csak sajnálni tudlak, Andris!

– Megvagyok a sajnálatod nélkül is, bébi.

Ahogy volt, otthagytam őt.”

3.:

MÁTYÁS ÉRSEK

„Tízre vártam a polgármestert, de nem volt mit tenni, ha egy hívó öt perccel tíz előtt ül be a gyóntatószékbe, nem hagyhatom ott, a kötelesség az kötelesség. Gyorsan elraktam a bizalmas csomagot, amelyet a bazilika mögött egyik hívó testvérünk adott át nekem, majd a gyóntatószékhez siettem.

– Bocsáss meg, atyám, mert vétkeztem – mondta. A hangja alapján fiatal, huszoneves fiatalember lehetett, úgyhogy felkészültem a legrosszabbra.

– Mi a bűnöd, fiam?

– Bűnös testi kapcsolatot létesítettem egy lánnyal... – kezdte zavart hangon, – akit nemrég ismertem meg.

– Mikor? Mármint mióta tart ez a kapcsolat?

– A múlt heti meccs után óta, amikor megvertük a Tápióbicskeieket.

– És komolyak a szándékaid?

– Ó, komolyak, komolyak, de nem is ez a baj... hanem hogy utána bűnös testi kapcsolatot létesítettem egy másik lánnyal is... – Elcsuklott a hangja. – ...és, és

hát utána meg végignézttem, ahogy ők ketten is bűnös testi kapcsolatot létesítenek egymással. Mit gondol, atyám, elkárhozok?

Ezt kérdezte, hogy elkárhozik-e. A bitang tudta jól, mi vár rá, de mégis engedett a csábításnak, néhány napra rá meg persze rohant hozzám bűnbocsánatért. Persze ő legalább tisztában volt bűnével, nem haragudhatunk rá, hiszen tudom én, mily nehéz lehet a helyzete egy fiatal, ereje teljében lévő sportembernek. Ő legalább eljött megbánni bűnét, és ebben a mai világban már ez is becsületre méltó, gondoltam akkor. Persze magamat csaptam be ezzel, hiszen én magam is hibás vagyok, mikor nem léptem fel kellő erélyességgel.

– Nem, gyermekem! – sóhajtottam a tőlem telhető legnagyobb türelemmel.
– Ha elmondasz tizenkét miatyánkot és hat üdvözlégyet, és az Úr színe előtt megfogadod, hogy soha többet ilyet nem teszel, és ezután az első lánnyal komoly kapcsolatot alakítasz ki, akkor nem.

– Ahá, rendben... csak van egy kis gond, atyám...

– Micsoda, fiam?

– Nem emlékszem, melyikük volt meg előbb...

Nem traktálnék senkit ilyen otromba részletekkel, de később, később még emlékezzünk majd meg eme incidensről. A polgármester egyébként türelmesen várt az oltár előtt, kezét a háta mögött összekulcsolva, csodálattal nézte a mennyezet freskóit. Frissen vasalt, makulátlan öltöny volt rajta, ahogy az egy úriembertől elvárható, a titkára a bejáratnál várakozott. Mindig is derék embernek tartottam Gróf Istvánt, nem véletlen, hogy olyan sokáig ő volt a polgármesterünk. Értette a dolgát, amit tett, azt a városért tette, akármit beszéltek is a rossz nyelvek.

– Á, érsek úr, dicsértessék!

– Hozta Isten, polgármester úr!

Az orgona felé indultunk, a mellékhajóban, megbeszéltük apró-cseprő dolgainkat. A polgármester úr mindenben kikérte a véleményemet, számított rám, hiszen tudta, mennyire közvetlen kapcsolatban vagyok a hívekkel, az ő célja meg nem más, mint a hívek boldogsága.

– ...közleg a hétvégi kulturális fesztivál, már nagyon készülünk rá. Igaz is, érsek úr, miről fog beszélni a megnyitón? Csak azért kérdem, hogy egyeztetni tudjuk a beszédeinket.

– A kultúra fontosságáról, természetesen – válaszoltam. Megálltunk, mindketten a bazilika boltíve alá eltemetett, még a tizennegyedik században szentté avatott Negroanus érsek emlékművét kezdtük mustrálgatni. – Városunk a nemzet számtalan neves művészenek volt szülőhelye, bátorítanunk és támogatnunk kell a most felnövekvő nemzedéket, hogy ismerje meg kultúráját, és minél inkább művelődjön.

– Derék, derék! – bólogatott a polgármester úr. – Magam is bátorítani szeretném a fiatalokat a művelődés terén, az nagyon fontos. Nagyvárnak kiművelt, tanult főkre

van szüksége, hogy európai szintű kulturális központtá váljon.

– Hanem ha már itt tartunk - nem, mintha zavarna, csak érdekel - ezek a Krisna-hívők, nos, ők is ott lesznek?

A polgármester úr fájdalmas arcot vágott, széttárta karját.

– Sajnos nincs mit tenni, nekem is meg van kötve a kezem! Tudja jól, Mátyás atya, mindig minden hivatalos papírjuk rendben van, hiába.

– Ó, nem, semmi gond, elvégre tartottunk már velük ökomenikus istentiszteletet, nem is azért kérdem.

– Sajnos nagyon elfoglalt vagyok mostanság, most is tárgyalni megyünk – szabadkozott a polgármester úr –, ráadásul holnap nyitjuk meg hivatalosan a Tehén Plaza új épületét, a befektető, Herr Kőnig, személyesen lesz jelen, szoros magyarosztrák baráti viszony alakult ki közöttünk.

– Ezt örömmel hallom.

– Ha gondolja, jöjjön el bátran!

– Köszönöm a meghívását, polgármester úr.

Lassan továbbindultunk a kijárat felé.

– Biztosan értesült már róla excellenciás uram, hogy hamarosan megkezdődik a Vecsek-hegyi infrastrukturális fejlesztés is. Komoly pénzekről van szó, csak hasznunk származhat belőle. Igyekszem minél több külföldi befektetőt megnyerni a városnak, és ezzel is fellendíteni a gazdaságot. Mit gondol, hogyan állnak hozzá a választópolgárok?

– Eddig csak pozitív visszajelzéseket hallottam, polgármester úr. Igaz is, most, hogy az új templom építési munkálatai befejeződtek, megkezdjük majd a bazilika restaurálását?

– Természetes, természetes, gondunk lesz arra is. Fogjon szavamon, és emlékeztessen rá a hétvégi ünnepségeken.

Közben megérkeztünk a kijárhoz. A polgármester úr elköszönt, majd a titkára kíséretében elindultak lefelé. Személyes fotóasszisztense közben készített róla néhány képet a másnapi újságoknak, ahogy lefelé megy a bazilika lépcsőjén. Aztán beszálltak az autóba, a sofőr elhajtott. Én pedig visszatértem szobámba, és a csomaggal kezdtem foglalkozni, amelyet még a délelőtti folyamán kaptam a jámbor Metrovics Zsolttól.”

4.:

VICUSKA

„Azután jött meg, hogy elmentünk az Encsivel shoppingolni és vettünk Oakleys nadrágot tizenhatért, mert emlékszem, hogy rögtön fel is vettem, és akkor az volt rajtam, amikor beállított a városba. Aztán megvettük az új Eminem cédét is, mert azon nagyon laza számok voltak, és vettünk fagyit és kiültünk ketten a pláza tetejére

cédét hallgatni. A pláza tetejét azért szeretem, mert nagyon igényes parkot csináltak oda, még szobrok is meg digitális szökőkút is van a sok fa meg bokor között. A pláza nagyon kulturált hely, mindig ott szoktunk vásárolni, meg moziba is oda járunk, mert ott mindig nagyon jó és izgalmas filmeket játszanak.

Meghallgattuk a cédét, aztán végigolvastuk az új Elit magazint, amit a boltból hoztunk el, és találtunk benne egy terhelességi tesztet. Már épp azon kezdtünk gondolkodni, hogy melyikünk csinálja meg a tesztet, amikor jött két bunkó fiú, és minket kezdtek bámulni. Ekkor kitaláltuk, hogy telcsizünk az Ákinak, akivel az Encsi akkor jött össze, és aki teljesen bele volt zúgva az Encsibe és tök édes pofa. Az Áki viszont el volt foglalva, és azt mondta, hogy inkább mi menjünk le hozzá a Főterre. A Főteret nem szeretem, mert nincs ott egyetlen jó bolt se, és így csak pasizni lehet ott, semmi mást, viszont a két bunkó fiú tovább bámult minket, ezért inkább úgy döntöttünk, hogy lemegyünk az Ákihoz. A pláza tetejéről amúgy látni is lehetett őt, mert a Főter a Kanál-folyó túlsópartján van, vagyis el lehet látni odáig szabad szemmel is. És ült mellette egy nagy sötét folt is, ami a Marci volt, aki az Áki barátja, és Harci Marcinak becézzük, mert iszonyat erős, de minket szeret, mert mi az Ákival vagyunk, és néha olyan volt, mint egy bohóc, kezét csókolt meg virágot adott meg minden, biztos a moziban látta, és azért szórakozott. De irdatlan erős, nagy, hatalmas keze volt, állítólag egyszer egy kocsi is felborított, de az Ákinak mindig szót fogadott. Merthogy az Áki volt a focicsapat kapitánya, és sorra vertek meg mindenkit, és országos döntősek voltak a végére, mielőtt a plázás dolog történt, és ezért az Áki nagyon népszerű volt, mindenki köszönt neki, még a polgármester fia, a Gróf Andris is.

Húú, a Gróf Andris nagyon gazdag fiú, és körbeutazta a földet. Ugyanis az úgy volt, hogy egy tudós felfedezte, hogy a FÖLD kerek. És ezért azóta nem lapos, és azóta körbe lehet utazni. De ez amúgy lényegtelen, ami sokkal fontosabb, hogy én titokban mindig is szerelmes voltam az Andrisba, mert neki annyira érzékeny lelke van, igazi művészlélek, van egy szép gitárja is. Sajnos miután Encsi összejött az Ákival, hiába áradoztam nekik az Andrisról, mert az Áki ideges lett, és azt mondta, hogy fogjam be. Amit egyszerűen nem értek, mert jóban voltak, még kezét is fogtak egymással.

Viszont közben annyit gondolkodtam, hogy a két bunkó fiú összeszedte a bátorságát, és odajött hozzánk, hogy menjünk velük biliárdozni. De az Encsi meg beszólt nekik, hogy sajnos a Szabolcsi Ákossal meg a Kálomi Marcival kell találkozunk, de jöhetnek velünk. Ettől viszont mindketten elsápadtak és azt mondták, hogy 'ja', és elhúzták a csíkot. Ebből is látszik, hogy az Encsi milyen okos. Hát komolyan, ezek azt hiszik, hogy ha szőke vagy, már agyad sincsen!

Ezért is az Encsi a legjobb barátnőm, mert nagyon jól megértjük egymást, együtt szoktunk bulizni, és együtt dolgozunk a Párizs ruhaszalomban, és együtt tetováltattunk sárkányt a popsinkra. Útközben lefelé még elmentünk venni gyantát

is, mert azzal nagyon szépen le lehet szedni a szőrt, csak jól irányba kell lehúzni. Mi a brazil stílust szeretjük, mert az nagyon igényes és szépen néz ki. Úgy szoktuk, hogy én megcsinálom Encsinek, ő meg nekem, és akkor közben nagyon jól szórakozunk.

Ahogy odaértünk az Ákihoz, ő nagyon megörült nekünk, az Encsi meg ő azonnal smárolni kezdtek, úgyhogy én addig a Marcit hallgattam, aki épp akkor Jézus Országáról beszélt, ami Amerikában van, és az amerikai elnök a királya, akinek az alattvalói olyan hülyék, hogy bármit megtesznek neki. Ez persze butaság, mert mindenki tudja, hogy Amerikában az Amerikai Egyesült Államok vannak, és ott nincs semmiféle Jézus Ország. De a Marci folyton ilyen meséket talált ki, én meg jókat szórakoztam rajta, olyan vicces volt, ahogy lelkesen magyarázta nekem a dolgot.

Azért hallgattam a Marcit, mert engem nagyon érdekel a pizológia, meg is vettem annak az öreg kopasz szakállas pizológusnak az egyik könyvét, rajta is van a borítón a képe, csak szegény már tényleg nagyon öreg lehet, mert csupa hülyeséget írt össze, nem volt neki semmi értelme az égvilágon. Meg van egy másik, bevállalós pizológus is, aki meg állati erőszakos, erőszakosabb a Marcinál is, ha a díványára feküdnék, na, nem mondom, mit csinálna. Viszont valamelyik magazinban olvastam, hogy a pizológia lényege az, hogy minél alaposabban meghallgassuk az embereket, amiben én nagyon jó vagyok. A Marcinak meg amúgy is van valami baja, az száz, ezért is hallgattam őt nagyon figyelmesen, hogy segítsek rajta. Nagyon figyelmesen úgy kell hallgatni, hogy végig a másik szemébe nézünk, és ha éppen levegőt vesz, akkor bólogatunk, meg azt mondjuk, hogy 'aha' meg 'értem'.

Egyébként nagyon jól éreztem magamat, mert a nap is sütött, ami sosem árt, és legalább vagy tíz férfi botlott el a tér macskaköveiben, mert mind a lábamat nézte, sőt, még az én drága Gróf Andrisom is megnézett a könyve mögül, persze úgy tettem, mintha nem vettem volna észre, nehogy valaki rossz híreket keltse, mert én nem vagyok olyan! Az Áki közben magyarázni kezdett valami fontosat, de én nem figyeltem oda, mert akkor, na, hát akkor történt, hogy észrevettem azt az igénytelen csajt.

Namost, mindenki tudja, hogy a divat mennyire fontos, szerintem ez hozzátartozik az alapműveltséghez. De komolyan, már a középkorban is volt divat, akkor hatalmas parókákat hordtak meg széles szoknyákat, de persze ez azóta sokat változott ám. Az pedig nagyon fontos, hogy kövessük a divatot és naprakészek legyünk. Na, szóval ezzel csak azt akartam mondani, hogy megjelent az az igénytelen csaj, és képzeld, katonai bakancs meg hosszúszoknya volt rajta és hímzéses, ráncos pamutselyem ing, hát Helló!, hol él ez?! Úgy nézett ki, és olyan igénytelen volt, hogy még én is kínosan éreztem magam.

Tiszta égő, nem?”

5.:

KOLTÓI LACI

„Régen nekem is ellenérzésem volt az antidepresszánsokkal szemben, merthogy az a tévhit járja, hogy megváltoztatják az ember személyiségét, de ez csak tévhit, hangsúlyozzuk ki. A pszichotikumok mára már nagyon kifinomultak és teljességgel megbízhatóak, több évtizedes kemény kutatói munka áll a háttérben. A legfőbb gond az, hogy a kultúra nem tart lépést a tudománnyal, a tömegek még nem nőttek fel technikai civilizációnk szintjére, ahogy Marx és Engels elveit is túl hamar akarták átültetni a gyakorlatba, azért lett belőle tragédia. Nézzük csak meg a kínaiakat, ott a mai napig milyen jól működik a rendszer! Fejlődni és alkalmazkodni kell tudni, ez a legfontosabb.

Node, szavamot ne feledjem, a pszichiáterem, Márkus professzor javaslatára antidepresszánszt kezdtem szedni, ami a szerotonin-hormon termelődését szabályozza be, és ezzel javítja a hangulatot. Körülbelül két hete szedtem, amikor kezdett megmutatkozni a hatása. Kifejezetten jó kedvem volt, tele voltam energiával. Ezért volt, hogy lementem a Menyhárt Fővezér térre, amit mindenki csak Főtérnek hív az egyszerűség végett, és mivel olyan jó idő volt, meg kiszámoltam, hogy a munkába menést leszámítva két hónapja csak otthon voltam, a bőrnek meg szüksége van a napfényre a melatonin-termelés miatt, hát ezért leültem a szökőkút szélére, és onnan néztem az épületeket díszítő szobrokat meg magukat az épületeket, persze.

Nagyon szép idő volt. Épp azon kezdtem el gondolkodni, vajon nem az AutoCad programmal tervezték-e a Tehén Plaza új szárnyát, mert az épület arányaiban, főleg abban, ahogy a vastag, legalább négy méter magas vasbeton szerkezetből emelt földszint ívei görbültek, az abban a programban használatos algoritmusok sajátosságait véltem felfedezni. Neki is láttam fejben kiszámolni az arányokat megadó harmadfokú egyenletet. Körülbelül a tizedik sornál tartottam, pontosan egy perc öt másodperc telt el, amikor azt vettem észre, hogy a napfény sehol, és egy hatalmas árnyék vetül rám. Meg is ijedtem rendesen, amikor megláttam, hogy Kálomi Márton állt ott előttem.

És nagyon ellenséges arcot vágott.

Ezt onnan tudtam, hogy össze volt vonva a szemöldöke, az alsó ajka pedig lefelé görbült.

Egy évfolyamra jártam vele a gimnáziumban, de már akkor is igyekeztem messzire elkerülni. Ő volt az iskola fekete báránya, ha baj történt valahol, hát nyolcvankilenc százalékos valószínűséggel ő is a közelben volt. Tudvalevő, hogy mindig mindenkivel erőszakoskodott, szerintem szellemileg is igen labilis volt az állapota, ráadásul megvolt vagy két méter és kick-boxozott is, hogy ez ne legyen elég. Jópár ismerősömet verte meg, Hamvas Gábornak még az orrát is eltörte,

azóta is orrsövény-ferdülése van, ami nagyon csúnyán áll neki. Éppen ezért, óvatos ember lévén, kerültem, ha tudtam. Épp a cipője orrát nézte, amikor megláttam, ezért gyorsan körülnéztem, nincs-e valaki más is ott rajtam kívül, és ekkor láttam meg, hogy Szabolcsi Ákos is ott áll mellette.

– Helló, Laci! – köszönt oda nekem Ákos. Akkor hirtelen azt kívántam, bárcsak ne kezdtem volna antidepresszánst szedni, mert akkor sosem jöttem volna ki a Menyhárt Fővezér térre, de ugyanakkor meg mosolyogtam, és engem is meglepett, milyen könnyedén válaszolok neki:

– Szervusz, Ákos! Mi újság a focival?

– Hja, jól mennek a dolgok, most nyertünk egy meccset, tudod – vonta meg a vállát. – Egyszer te is igazán lenézhetnél, ha épp nem vagy annyira elfoglalva. Már vagy ezer éve nem láttalak, mintha a föld nyelt volna el téged... Igaz is, ugye még mindig a bankban dolgozol?

Nos, ennek aztán igazán megörültem; hiszen addig meg voltam győződve róla, hogy az emberek mind önző érdek-lények, oda se figyelnek a másokra, engem mindenki figyelmen kívül hagy – és akkor lássunk csodát, kiülök a főtérre, és Szabolcsi Ákos, akit a városban szinte mindenki ismer, odajön hozzám, és még arra is emlékszik, hogy mi a munkám!

– Persze, programozó szakember vagyok – válaszoltam neki.

– Hú, akkor azzal elég jól keresel, mi?

– Igen, havonta ötszázezret rakok be a bankszámlámra.

Ákos biccentett, hogy az remek, sőt, kitűnő, aztán körbenézett a téren, mintha keresett volna valakit, meg még a pontos időt is megnézte a mobilján, aztán újra hozzám fordult.

– Hú, kezd késő lenni, pedig szívesen elbeszélgetnék még veled, de már várnak.

– A világerért sem akarlak feltartani! – mondtam a barátságos hangnemet használva.

– Viszont figyelj csak, Laci, pár nap múlva lesz rallye-verseny a Vecsekben, állati jó buli! Nem akarsz eljönni? Ha jól tudom, van is valami új kocsid.

Nos, jól összezavarodtam, mert rég kaptam már ilyen baráti meghívást, de azért mégiscsak féltettem a kocsimat. Vadonatúj Ford Focus volt, 1.8-as széria, Ghia, ABS, GPRS, dual-layer és Blue33-as programozású vezérlőchip, minden elérhető extrát megrendeltem bele, kilenc hónappal azelőtt vettem. Viszont nem mondhattam rá nemet, mert Ákos talán még megsértődött volna, ezt az embereknél sosem lehet tudni, túl irracionális a gondolkodásuk.

– Márton is jön? – kérdeztem.

– Hát, mittudomén, kérdezzük meg, hé, akarsz jönni, Marci? – fordult oda Ákos Mártonhoz. Ő csak megvonta a vállát és eltorzította az arcvonásait az arcizmai segítségével, amiből én arra következtettem, hogy nem akar. Így azért

már jobban tetszett a dolog, meg is egyeztünk, mikor és hol találkozunk. Elvégre Márkus professzor is megmondta, hogy ha véget akarok vetni a depressziómnak, változtatnom kell az életmódomon, napi legalább három órát emberek között kell töltenem, 'szocializálódni', ezt a kifejezést használta. És mi lett volna alkalmasabb erre, ha nem egy rallye-verseny?"

6.:

PIRI NÉNE

„A vásárban találkoztam azzal a citromkóros Ilonkával, azt ő mondta, hogy búcsúmulatság lesz a hétvégén, aztat ám kihagyta, hogy akkora böszmenagy meg olyan hosszú! Csak az nem fér sehogyan a fejembe, mire volt az a nagy hejehujás miskulancia, hogy még a tévében is benne volt, állna bele abba is a ragya!

Azt ahogy a vásárban járok-kelek, egyszer csak látom, hogy építettek még egy plázát melléje, mondom ezek már úgy nőnek, mint a gomba, hogy törölnék ki csalánnal a seggét annak is, aki ezt kitalálta! Flancos népek járnak oda, kórság van azokon, pedig volna okosabb dolog is, heti egyszer elmenni a templomba, végighallgatni azt a jóképű érseket, hogy is hívják, no, nem jut eszembe, Mátyás atya, ő az! Kelletett új csizma, el is mentem a kínaihoz, ahhoz a Dzsudzsú gyerekekhez, van annak mindene, jaj, be széppen tud az mossolyogni!

Azt vettem lisztet, kilóját háromszáztíz forintjáért, engedtessek meg, hát mit gondol a polgármester úr, kinek vagyok én az ebadta csalymás gyereke? Hát harmincezer volt a nyugdíjam, meg a hadifogsági pótlék szegény Jánosom után, ezerötszáz forint, pediglen öt évet volt a Kuzákusban, öt év, nem kevesebb, azt egész életében járt rá a malárija meg a sárgaláz! Rádásba alig múlt év, az itókás Lajos hozta a hírt, hogy a pudvás fogú ruszkija csak visszajött, olyan az, mint a dudva, megint el akarták vinni az uramat robotra, be is álltam a kertkapuba a kaszával, messzire került aztán minket a harcsabajszos ördögfatty! Mondta is az uram, Piros, megáldja az Úr magát, kend aztán nem szívbajos!

Na, kifordultam a vásárból, hát látom, ott állnak a ragyaverte krisnások, az élükön a cukrász Pista fiával, azzal a Zolival, aki meg volt világosodva, merthogy kopaszra borotválta a fejét és fogpasztával csíkot húzott a homlokára, azóta nem is dolgozott, mint rendes emberhez illik, csak a pláza elibe kéregetett meg hangicsált. Hát nem fér az ember fejébe, mik vannak manapság, pediglen egész rendes volt még pulya korában, hogy gyóntatta volna meg inkább a Szent Ikvizíció! Meg is mondtam neki, figyelmezzél Zoli, keress magadnak rendes munkát inkább, mert úgy végzed, mint a párttitkár elvtárs, a bűdös barlangban találtak rá egyik tavasszal, odafagyott az istenadta, sok beszédnek kevés az alja, azt annak sem volt földél a feje fölött, pediglen órákig tudta cifrázni régen az átkosban a Főtéren! A Zoli gyerek meg csak fújja a nótáját, hara-hara, krisna-krisna, na mondom, én sem viszek neked

takarót a bűdös barlangba, vigyen a rosszseb meg a cseresznyemagos kurvaszar, tőlemtől odafagyhatsz, én idejében szólтам!

Azt majd belebebedtem, mire hazacígöltem a sok hólmít a hegyre, úgy izzadtam már a végén, mint kurva a templomban. Hallom már, hogy ugat a kuvasz, na mondom, csak az a tetves ukrán lehet, az is vólt, a Mátjuska, ki más, a nagy fekete Vólgájával állt ott a földúton, de bemenni azt nem mert, félt a Bodri fiamtól. Azt akarja már megint, dolgozzak őneki, mondom, húzd innen a retkes valagad, vagy én rajzollak körbe, nem a Török főstrázsamester! Azt mondja, vigyázzon, mámuska, vagy bolse szraty nye búgyes! Hujj, erre mondok olyat, hogy a Szent Magdolna szobra is belépirúlt, hát addig örüljön, amíg nem hívom az onokám, mert ha ővele kerül össze, akkor aztán a varjak cimbalmoznak majd a beleivel a tölgyfa tetejében! Öreg vagyok, de feledékeny még nem, hetente próbálkozott akkoriban, az onokám háta mögött. Azt mikor elment, leszaladt a szomszéd Juditka, tudja, annak a gazdag Attilának a mátkája, Ámörikából jöttek haza, nem szerették a várost, meg is értem őket, bűdös is, zajos is, kiköltöztek a Vecsek oldalába. Nahát, csuda firfangos ember az az Attila, a tetőn melegíti a vizét meg gázt csinál a trágyájából, és olyan malma is van, amivel delejt varázsól a lámpába meg tévébe, az enyém is arról működik, áldja az Úr, jó ember az az Attila.

Nade leszaladt a szomszéd Juditka, hogy hívja a rendőröket azzal a mobiljával, egyem a lelkét neki! Pipára is gyújtottam a nagy izgalomban, akkor vettem jóféle kapadohányt a boltban. Na, azt mondom a Juditkának, dehogyis hívod, kell a rendőr mint köszvény a lábamba, az ukránokkal még magam is elbánok.”

7.:

SZABOLCSI ÁKOS

„Szóval miután megvan a lelki békém, hazaugrom gyorsan, és a Marci gyerekekkel lemegyünk a főtérrre, beülni kávézni, mert már nagyon maga alatt van a kölyök, inkább veszek neki egy kávét, meg amíg kibeszéli magát, addig is stírolhetem a csajokat. Útközben aztán felhív az Emese, a cukorfalat, hogy a Tehén Plázában van és rögtön menjek oda; persze ki akar olyan jó időben a plázába menni, ki is osztom a luvnyát, hogy ő jöjjön inkább ki, a főtér csak a Kanál túlpartján van, nem törik bele a lába. Aztán belebotlom a Koltói Laciba, ül ott magában mint egy rakás szerencsétlenség, hogy nem bírom megállni, hogy ne szóljak oda neki pár jó szót. Erre meg a Marci gyerek kezd értetlenkedni, hogy ezt most miért kellett.

– A kapcsolatok, Marcikém, a kapcsolatok! – magyarázom el neki. – Ha valamire akarod vinni az életben, minél több kapcsolatra van szükséged. Csak ismerj mindenkit, és tiéd a világ. Láttad azt az új Ford Focust a tér szélén? – térek a tárgyra. – Na, az ezé a Lacié.

Erre aztán úgy tör fel a sóhaj a Marci gyerekből, mintha egy második világháborús

bunker mélyéről jönné: – Igazságtalan a világ, nem azé a pénz, aki megérdemelné! Ez a kis güzügép megengedheti magának, pedig a gimiben még a focilabdát sem találta el, olyan béna volt a gyerek. – Vagyis Marci totál nem érti a lényegét, de hát már megszoktuk tőle. Azért hát a szájába rágom, miről is van szó:

– Kell egy jó kocsi, ha meg akarjuk verni azt a köcsög Artúrkát! Meg aztán, csak nem gondolod, hogy az én Volkswagen Polómat fogjuk amortizálni? Már lötyög a sebváltó, úgy rángatod folyton. – Erre ő: – Az övével akarsz menni?! – Hiába, ennek a Marci gyereknek sosem volt valami jó a felfogása, Közhely Kapitány, személyesen. Nade lényeg az, hogy kiülünk a *Negyvennyolc* kávézó elé, amit állati fantáziadúsan arról a házszámról neveztek el, ami alatt megnyitották, de amúgy nem rossz hely. Hagyom, hogy Marci felrakja a gramofontűt és nekikezdjen a szokásos 'milyen szar a világ' slágerének, aztán stírolóm a bulákat, ahogy elterveztem. Elég jó a felhozatal, meg a jó időnek köszönhetően miniszoknyácskák virítanak mindenütt, akárha egy tavaszi réten lennék. De aztán meglátom, hogy a Gróf ott ül tőlem háromasztalnyira, és ettől már a jókedvemnek is lőttek.

Hogy nem meséltem még a Gróf Andrisról? Hát ő volt a polgármester egy szem fiacskája, egy elkényeztetett kis takonypóc. Ami pénzt az apja a polgármestersége alatt összelopott, azt mind őrá költötte, esküszöm, a Suzuki-gyár egyéves bevétele sem volt elég a sok szarra, amivel ő villogott. Most is ott parkolt le a tér szélén azzal a hófehér nyitott tetős Audijával, hogy mindenki jól lássa, meg persze látványosan maga mellé rakta a gitártokját és valami faszom filozófiai könyvet olvasott angolul. Mindezt persze a főtér közepén a legmenőbb kávézóban, hol máshol. Amikor apuci kiküldte őt Amerikába egyetemre, reméltem, hogy vissza se jön, de persze megint idetolta a képét, és csak még inkább el volt szállva magától. Ki nem állhatom az ilyen élősködőket, akik soha életükben egy fityinget nem kerestek tisztességes munkával, mégis mindent készen kapnak.

Na, ahogy ott esz a méreg, és nem elég, hogy még a Marci gyerek siralmait is nagylelkűen végig kell hallgatnom, beállít még az Emese meg a Vica is, és velük is törődnöm kell. Ezek a nők már csak ilyenek, nem lehet őket túl sokáig magukra hagyni, mert egy idő után mindenféle hülyeség kezd az eszükbe jutni, hogy az egyik könyveket kezd olvasni, a másakra meg rájön, hogy minden férfi csak a testét akarja és ezért önállósodnia kell. Ehhez adjuk még hozzá a Marci gyereket, akiből néha úgy ömlött a baromság, hogy ha annyi pénzem lenne, Tajföldön nyaraltatnám a pitbullomat is. Na, hát egyenesbe kell állítanom őket.

Elmagyarázom nekik – már vagy századszor, persze, mert ezeknek az idiótáknak hiába magyaráz az ember –, hogy az élet szép, és felesleges túl sokat aggódniuk, a dolgok mindig megoldódnak maguktól. Ha valaki túl sokat rája magát, az úgy végzi, mint a Gróf Andris, ezért kell minél inkább élvezni, amink van, érted, ha segítesz magadon, Isten is megsegít.

Körülbelül itt tartok, amikor megjelenik ez a Kincső csaj. Hogy honnan jön,

azt senki sem tudja, de ahogy végigsétál a főtéren a szoknyájában, meg ahogy azt a vörös-bongyori hajzuhatagát fújja a szél, nekem már tiszta, hogy ebből nem fog jó kisülni.

Na nem is, mert nyílegyenesen a Gróf asztalához megy, de nem ül le, csak beszélni kezd Andris barátunkkal. Hogy miről, fogalmam sincs, a lényeg, hogy a Kincső egyszer csak kikapja a Gróf kezéből a könyvét és az asztalhoz vágja, és rárivall, hogy messzire hallani: – Tartsd meg magadnak a segítségedet! Csak sajnálni tudlak, Andris! – Andris barátunk még válaszol valamit, de Kincső azt már nem várja meg, hanem egyenesen az én asztalomhoz jön. A tekintete villámokat szór. Végignéz rajtam, majd a Marci gyereken, aztán bemutatkozik:

– Orosz Kincső vagyok, most érkeztem csak a városba. Ugye ti tudtok nekem valahol szállást ajánlani?

A huszonharmadik megérzésem azt súgja, hogy ezzel az alternatívós amazonnal jó lesz vigyázni. A Marci gyerekeknek viszont hirtelen fülig ér a szája, és sorolni kezdi, hogy ott a Fürdő-hotel, a Pala-kemping, meg tudomisenmi.

Hogy miért hívtuk meg a buliba? Hát a túl jó szívem, az, tök hülye vagyok, kell nekem folyton Tereza Anyát játszanom! Ja, meg legalább az Emese is féltékenykedett egy kicsit. A Karesz bá, az edzőm mondta egyszer, hogy a japán hieroglifákban a boldogság jele az egy nő meg egy ház, a veszekedés jele a két nő meg egy ház, a nyugalomé meg a három nő és egy ház. Ezzel aztán az Úristennek is egyet kell értenie. Én meg mindig is jó voltam matekból.

Na hát így.

De szögezzük le már most, hogy minden bajnak ő volt az oka, ez a Kincső.”